

KDB: 799
02. LZ NØRØK

DET KONGELIGE DEPARTEMENT FOR INDUSTRI OG HÅNDVERK

Jnr. 1258/56 IDV.
JLP/BE.

NVE|001124
V|1956

Foreningen til Bægnavassdragets Regulering,
Hønefoss.

Ytterligere regulering av Olevatn i Raudøla.

Ved Kronprinsregentens res. av 8. juni 1956 er bestemt:

"1. I medhold av lov om vassdragsreguleringer av 14. desember 1917 tillates Foreningen til Bægnavassdragets Regulering å foreta en ytterligere regulering av Olevatn i Raudøla ved senking ned til kote 991,20 - i det vesentlige i samsvar med søknad av 1. oktober 1955 og på de vilkår som er tatt inn i Industri-departementets tilråding av 8. juni 1956.

2. Det fastsettes manøvreringsreglement for reguleringen som gjeldende inntil videre i samsvar med det forslag som er tatt inn i den nevnte tilråding fra Industridepartementet."

En meddeler dette til foreløbig underretning og vil komme tilbake til vilkårene og manøvreringsreglementet så snart konsesjon er trykt.

En nevner dog allerede nå at den årlige avgift til kommuner er satt til kr. 2,50 pr. naturhk.

O s l o, den 25. juni 1956.

Etter fullmakt

«1.

For reguleringen gjelder følgende reguleringsgrenser:

	Øvre kote	Nedre kote	Reg.høyde m
Mårvatn	1 121,28	1 100,00	21,28
Kalhovdfjord med sidearmer	1 086,61	1 075,50	11,11
Kilsfjorden	1 086,61	1 075,40	11,21
Gjøystdalsvatn	1 086,61	1 075,30	11,31
Øvre Strengetjønn	1 086,61	1 075,20	11,41
Nedre Strengetjønn	1 086,61	1 075,00	11,61
Nedre Grottevatn	1 064,00	1 054,00	10,00

Stortevatn, Vrengeltjønn, Bergbuvatn og Sannvatn kan demmes ca. 1 m og Våervatn senkes ca. 2 m, alle i forhold til alminnelig sommervannstand.

Vannstanden i Middølatjønn blir den samme som i fordelingsbassenget for Mår kraftverk.

2.

Ved manøvreringen skal has for øye at den naturlige flomvassføring i Mår og Gjøyst med Husvoldelva ikke økes og så vidt mulig heller ikke flomvassføringen i Måna.

For øvrig skal tapningen skje etter Mår kraftverks behov, så jevnt som mulig året igjennom, men med adgang til noe avvik, hvis vannføringsforholdene eller samkjøringen skulle kreve det.

3.

Der avgis vann til den alminnelige fløtning i Middøla i samsvar med hva der måtte bli bestemt ved overenskomst eller i medhold av reguleringslovens § 19.

Skulle reguleringsanleggenes eiere ikke benytte seg av tillatelse til å rå over alt vannet i Mår og Gjøyst med Husvoldelva eller gi avkall på slik tillatelse i løpet av konsesjonstiden, avgis vann til den alminneliige fløtning i disse elver etter overenskomst eller skjønn i medhold av reguleringslovens § 19.

4.

Dammenes manøvrering foreståes av den person som Kongen oppnevner for manøvreringen av Tinnosdammen.

Hovedstyret for Vassdrags- og Elektrisitetsvesenet kan bestemme hvor damvokterne skal bo og om de skal ha telefon i sine boliger.

5.

Det skal påses at regulerings- og overføringsanleggene til enhver tid er i god stand og at flomløpene ikke hindres av is eller lignende.

Der føres protokoll over manøvreringen og avleste vannstander samt observeres og note-

res om det forlanges regnmengder, temperatur m. v. Avskrift av protokollen sendes hver måned til Hovedstyret for Vassdrags- og elektrisitetsvesenet.

6.

Mulig tvist om dette reglements forståelse blir å avgjøre av vedkommende regjeringsdepartement.

7.

Forandringer i dette reglement kan bare foretas av Kongen etter at de interesserte har hatt anledning til å uttale seg.»

Industridepartementet

tilråder:

1. I medhold av lov om vassdragsreguleringer av 14. desember 1917 tillates det Øst-Telemarkens Brukseierforening å foreta en ytterligere regulering av Mårvatn på de vilkår som er tatt inn i Industridepartementets tilråding av 8. juni 1956.
2. Det fastsettes manøvreringsreglement for reguleringen overensstemmende med det i Industridepartementets ovennevnte tilråding inntatte utkast som gjeldende inntil videre.

20. Foreningen til Bægnavassdragets Regulering.

(Tillatelse til ytterligere regulering av Olevatn i Raudøla i Oppland fylke.)

Kronprinsregentens resol. av 8. juni 1956.

I samsvar med Stortingets vedtak i møte 26. juni 1950 ble det ved kgl. resolusjon av 14. juli 1950 gitt Foreningen til Bægnavassdragets Regulering tillatelse til å foreta regulering av Olevatn og Fleinsendin i Raudøla, Oppland fylke, jfr. «Meddelte vassdragskon-

her på ubegrenset tid for norske kommuner og for 60 år fra 14. juli 1950 for private falleiere med innløsningsrett for staten — for så vidt angår de private andeler — i det 35. år regnet fra samme dato. Amortiseringstiden blir ikke da 60 år, og siste del av første avsnitt av post 2 er derfor skrevet om.

Avgifter, post 3 i utkastet.

For den bestående regulering er avgiftene til staten og til kommuner henholdsvis kr. 0,50 og kr. 2 pr. nat.-HK. Ved fastsettelsen den gang hadde man bl. a. for øye forholdene ved Vinstervatna som ligger i samme høyde over havet. Avgiftene ved de konsesjonene for Vinstra som er gitt etter 1948 har vært kr. 0,50 og kr. 3 pr. nat.-HK.

Ved den omsøkte senkning økes reguleringshøyden i Olevatn fra 9 til 13 m. Skadevirkningene — spesielt ferdselsvanskelighetene — blir større enn før, og den senere fylling av magasinet vil trolig medføre at utseendet skjemmes noe. Under disse omstendigheter synes det rimelig å høyne avgiftssatsene om enn ikke til samme høyde som ved reguleringene i Vinstra, og Hovedstyret foreslår avgiftene satt til kr. 0,50 kr. 2,50 pr. nat.-HK til henholdsvis staten og kommuner. Ved nåværende utbygning av vassdraget vil avgiftene til staten og til kommuner dreie seg om henholdsvis kr. 240 og kr. 1 200 pr. år og ved full utbygging henholdsvis kr. 1 250 og kr. 6 250.

Veger og bruer, post 12.

Hovedstyret finner ikke grunnlag for å pålegge konsesjonæren plikt til å bygge bilveg fra Olestølen til Kvithaugstølen som krevd av Vang herredstyre. Posten foreslås derfor redigert på vanlig måte uten spesielle vilkår.

Vannslippingen, post 15.

Hovedstyret har her ved hovedkonsesjonen av juli 1950 ikke noe å bemerke ved at vannslippingen foregår etter de nå utbygde falls behov inntil Kalvedalsfallet er bygd ut, og at den fra det tidspunkt foregår etter dette falls behov.

Kraftavgivelse, post 18,

er betinget med de vanlige satser: inntil 10 pst. til kommuner og inntil 5 pst. til staten, samt med den vanlige rett for kommuner til under visse omstendigheter etter 30 år å kreve avgitt mer kraft fra kommunale vassfall.

Fløtingen, post 20.

Drammenvassdragets Fellesfløtningsforening fremholder at det ved de tidligere reguleringer i Begnavassdraget ikke er tatt tilbørlig hensyn til fløtingen, og at den derfor ikke kan gi samtykke til ytterligere reguleringer. Hertil bemerkes at fløtingens rettigheter er sikret ved bestemmelsene i reguleringslovens § 19. Disse bestemmelser gjelder uansett om de er tatt med i konsesjonsbetingelsene eller ikke, men man foreslår at de her — som ved hovedkonsesjonen — allikevel tas med.

Sikkerhetsstillelse, post 21.

I hovedkonsesjonen er betinget sikkerhetsstillelse for et beløp av kr. 10 000. Hovedstyret foreslår beløpet økt til kr. 15 000 og gjort gjeldende for begge konsesjoner.

Fisket i Olevatn antas sikret så langt det er mulig ved bestemmelsene i hovedkonsesjonens post 15, man finner derfor med fiskerinspektøren ikke grunn til å ta med vilkår i tilleggskonsesjonen om opphjelp av fiske. Da senkingen ikke antas å medføre skade på beite og jordbruk — i hvert fall av noen betydning — er det etter Hovedstyrets mening heller ikke grunnlag for å øke det tidligere fastsatte jordbruksfond på kr. 50 000.

Bestemmelse om militære foranstaltninger i krigstilfelle og om bevaring av naturforekomster anses overflødig ved tilleggskonsesjonen.

Manøvreringsreglement.

Ansøkeren foreslår nedre reguleringsgrense angitt til ca. kote 991,2 med tilføyelse om at den er betinget av luketerskelen som ligger på kote 990,2. Hovedstyret antar imidlertid at senkningsgrensen må angis til en bestemt kote, og foreslår denne satt til 991,2.

Vedlagte utkast er enslydende med det som gjelder for den nåværende regulering, når unntas at nedre reguleringsgrense for Olevatn er endret fra kote 995,2 til kote 991,2 og reguleringshøyden fra 9,0 til 13,0 m.»

Hovedstyrets forslag til konsesjonsvilkår er:

«1.

Reguleringskonsesjonen gis på ubegrenset tid.

Dersom vassfall der ikke tilhører Staten eller norske kommuner deltar i reguleringen eller blir medeier i reguleringsanlegget, gjelder konsesjonen for disses vedkommende i 60 år fra 14. juli 1950. Ved konsesjonstidens utløp tilfaller disse vassfallseieres andeler i reguleringsanleggene staten uten vederlag.

Reguleringskonsesjonen kan ikke overdras.

De utførte reguleringsanlegg eller andeler deri kan ikke avhendes, pantsettes eller gjøres til gjenstand for arrest eller utlegg uten i forbindelse med vassfall i samme vassdrag nedenfor anlegget.

Anlegget må ikke nedlegges uten statsmyndighetenes samtykke.

2.

I det 35. år fra 14. juli 1950 skal staten kunne innløse de andeler i reguleringsanlegget som måtte tilhøre eiere for hvem reguleringsstillatelsen er tidsbegrenset. Benytter staten seg ikke herav, skal den i det 10. år deretter ha samme adgang og således videre hvert 10. år. Bestemmelsen om innløsning må være meldt reguleringsanleggets eier 5 år i forvegen. Innløsningssummen blir å beregne under hensyn til at grunnstykker og rettigheter samt vannbyggingsarbeider og hus har en verdi svarende til hva de bevislig har kostet ved ervervelsen med fradrag for amortisasjon i reguleringstiden. For annet tilbehør beregnes den tekniske verdi etter skjønn på statens bekostning.

Anlegget skal ved innløsningen være i fullt driftsmessig stand. Hvorvidt så er tilfelle avgjøres i tilfelle av tvist ved skjønn på statens bekostning.

Konsesjonæren plikter på sin bekostning å utføre hva skjønnet i så henseende måtte bestemme.

3.

For den øking av vasskraften som ved reguleringen tilflyter eiere av vassfall eller bruk i vassdraget skal disse erlegge følgende årlige avgifter:

Til staten kr. 0,50 pr. nat.-HK.

Til fylkes-, herreds- og bykommuner som Kongen bestemmer kr. 2,50 pr. nat.-HK.

Økingen av vasskraften beregnes på grunnlag av den øking av vassføringen som reguleringen antas å ville medføre utover den vassføring som har kunnet påregnes år om annet ved den tidligere bestående regulering. Ved beregningen av denne øking forutsettes det at magasinet utnyttes på en sådan måte at vassføringen i lavvannsperioden blir så jevn som mulig. Hva der i hvert enkelt tilfelle skal anses som den ved reguleringen innvunne øking av vasskraften avgjøres med bindende virkning av departementet.

Plikten til å erlegge de ovenfor omhandlede avgifter inntreter etter hvert som den ved reguleringen innvunne vasskraft tas i bruk. Avgiftene har samme pantesikkerhet som skatter på fast eiendom og kan inndrives på samme måte som disse. Etter forfall svares 6 pst. rente.

4.

Nærmere bestemmelser om betalingen av avgifter etter post 3 og kontroll med vannforbruket samt angående avgivelse av kraft, jfr. post 18, skal med bindende virkning for hvert enkelt tilfelle fastsettes av vedkommende departement.

5.

Arbeidet må påbegynnes innen en frist av 2 år etter at konsesjonen er gitt og fullføres innen en ytterligere frist av 5 år.

I fristene medregnes ikke den tid som på grunn av overordentlige tildragelser (vis major), streik eller lockout har vært umulig å utnytte.

6.

Til anlegg og drift skal utelukkende anvendes funksjonærer og arbeidere som har norsk innføds- eller statsborgerrett.

Vedkommende myndighet kan dog tillate unntagelser fra regelen når behovet for spesiell fagkunnskap eller øvelse eller andre avgjørende hensyn gjør det nødvendig eller særlig ønskelig.

Såframt ikke offentlige hensyn taler mot det, kan fremmede arbeidere også tillates benyttet når de har hatt fast bopel her i riket i det siste år.

For hver dag noen i strid med foranstående bestemmelser er i konsesjonærens tjeneste, erlegges til statskassen en løpende mulkt stor inntil kr. 50 — femti kroner — for hver person.

7.

Konsesjonæren skal ved bygging og drift av anlegget anvende norske varer for så vidt disse kan fås like gode, tilstrekkelig hurtig — herunder forutsatt at det er utvist all mulig aktsomhet med hensyn til tiden for bestillingen — samt til en pris som ikke med mer enn 10 pst. overstiger den pris med tillagt toll, hvortil de kan erholdes fra utlandet. Er det adgang til å velge mellom forskjellige innenlandske tilbud, antas det tilbud som representerer det største innen landet fallende arbeid og produserte materiale, selv om dette tilbud er kostbarere, når bare ovennevnte prisforskjell — 10 pst. — i forhold til utenlandsk vare ikke derved overstiges.

Toll og pristillegg tilsammen forutsettes dog ikke å skulle overstige 25 pst. av den utenlandske vares pris (eksklusive toll). I tilfelle av tvist herom avgjøres spørsmålet av departementet.

Vedkommende departement kan dispensere

fra regelen om bruk av norske varer, når sær-
egne hensyn gjør det påkrevd.

For overtredelse av bestemmelsene i nærvæ-
rende post erlegger konsesjonæren for hver
gang etter avgjørelse av vedkommende de-
partement en mulkt av inntil 15 — femten
pst. av verdien. Mulkten tilfaller statskassen.

8.

Forsikring tegnes fortrinsvis i norske sel-
skaper, hvis disse byr like fordelaktige betin-
gelser som utenlandske.

9.

Arbeiderne må ikke pålegges å motta varer
istedenfor penger som vederlag for arbeid eller
pålegges noen forpliktelse med hensyn til
innkjøp av varer (herunder dog ikke spreng-
stoff, verktøy og andre arbeidsmaterialer).
Verktøy og andre arbeidsredskaper, som utle-
veres arbeiderne til benyttelse kan bare kreves
erstattet når de bortkastes eller ødelegges, og
da bare med sin virkelige verdi beregnet etter
de har kostet konsesjonæren med rimelig
drag for slitasje. Hvis konsesjonæren holder
handelsbod for sine arbeidere, skal netto-
overskuddet etter revidert årsregnskap anvendes
til almennyttig øyemed for arbeiderne.
Anvendelsen fastsettes etter samråd med et
av arbeiderne oppnevnt utvalg, som i tilfelle
av tvist kan forlange saken forelagt for ved-
kommende departement til avgjørelse.

Konsesjonæren skal være ansvarlig for at
hans kontraktører oppfyller sine forpliktelser
overfor arbeiderne ved anlegget.

10.

Konsesjonæren er forpliktet til når vedkom-
mende departement forlanger det, på den måte
og på de vilkår som departementet bestemmer
å skaffe arbeiderne den til enhver tid nød-
vendige legehjelp og å holde et for øyemedet
tjenlig sykehus med isolasjonslokale og tids-
messig utstyr.

11.

Konsesjonæren er i fornøden utstrekning
forpliktet til på rimelige vilkår og uten be-
regning av noen fortjeneste å skaffe arbeide-
rne og funksjonærene sundt og tilstrekkelig
husrom etter nærmere bestemmelse av ved-
kommende departement.

Konsesjonæren er ikke uten vedkommende
departements samtykke berettiget til i anled-
ning av arbeidstvistigheter å oppsi arbeiderne
fra bekvemmeligheter eller hus leid hos ham.
Uenighet om hvorvidt oppsigelse skyldes ar-
beidstvist avgjøres med bindende virkning av
departementet.

Bestemmelsene i annet ledd får ikke anvende-
else på leieforholdet mellom konsesjonæren
og arbeider når § 38 i lov om husleie av 16. juni
1939 gjelder i kommunen og leieforholdet er
beskyttet gjennom oppsingsreglene i nevnte
paragraf.

12.

Konsesjonæren er forpliktet til i den ut-
strekning som fylkesvegstyret bestemmer å
erstatte utgiftene til vedlikehold og istand-
setting av offentlige veger og bruer, hvis disse
utgifter blir særlig øket ved anleggsarbeidet.
Veger og bruer som konsesjonæren anlegger
skal stilles til fri benyttelse for almenheten,
for så vidt departementet finner at dette kan
skje uten vesentlige ulemper for anlegget.

13.

Konsesjonæren er forpliktet til etter av-
gjørelse av vedkommende departement å er-
statte vedkommende forsorgskommune dens
utgifter til forsorgsunderstøttelse av de ved
anleggene ansatte arbeidere og deres familier.

14.

Konsesjonæren plikter før arbeidet påbe-
gynnes å forelegge vedkommende departement
detaljerte planer med fornødne opplysninger,
beregninger og omkostningsoverslag vedkom-
mende reguleringsanlegget, således at arbei-
det ikke kan iverksettes før planene er appro-
bert av departementet. Anlegget skal utføres
på en solid måte og skal til enhver tid holdes
i full driftsmessig stand. Dets utførelse så
vel som dets senere vedlikehold og drift un-
dergis offentlig tilsyn. De hermed forbundne
utgifter utredes av anleggets eier.

15.

Vannslippingen skal foregå overensstem-
mende med et reglement som Kongen på forhånd
utferdiger.

Så snart det iverksettes utbygging av fallet
fra Fleinsendin — Kalvedalsfallet — skal re-
guleringen foregå med dettes tarv for øye. De
nærmere regler etter hvilke dette skal skje
blir å bestemme senere. Inntil denne tid kan
reguleringen utføres til fordel for de nedenfor-
liggende fall.

Viser det seg at slippingen etter dette regle-
ment medfører skadelige virkninger av om-
fang for almene interesser, kan Kongen uten
erstatning til konsesjonæren, men med plikt
for denne til å erstatte mulige skadevirkninger
for tredjemann, fastsette de endringer i regle-
mentet som finnes nødvendig.

En norsk statsborger som vedkommende de-
partement godtar, skal forestå manøvreringen.

Ekspropriasjonsskjønn kan ikke påbegynnes før manøvreringsreglementet er fastsatt.

For så vidt vannslippingen foregår i strid med reglementet, kan konsesjonshaveren pålegges en tvangsmulkt til statskassen av inntil kr. 200 for hver gang etter departementets nærmere bestemmelse.

16.

Reguleringsanleggets eier skal etter nærmere bestemmelse av departementet utføre de hydrologiske iakttagelser, som i det offentlige interesse finnes påkrevd, og stille det innvunne materiale til disposisjon for det offentlige. Den tillatte laveste tapningsgrense betegnes ved faste og tydelige vannstandsmerker som det offentlige godkjenner.

Kopier av alle kart som konsesjonæren måtte la oppta i anledning av anleggene, skal tilstilles Norges Geografiske Oppmåling med opplysning om hvordan målingene er utført.

17.

Eieren skal uten vederlag for det utførte anlegg finne seg i enhver ytterligere regulering i vedkommende vassdrag som ikke forringer den tillatte regulerings effekt.

18.

De vassfalls- og brukseiere som benytter seg av det ved reguleringen innvunne driftsvann, er forpliktet til å avgi til den eller de kommuner, derunder også fylkeskommuner som departementet bestemmer, etter hvert som utbygging skjer, inntil 10 pst. av den for hvert vassfall innvunne øking av kraften (beregnet som angitt i post 3). Staten forbeholdes rett til å erholde inntil 5 pst. av kraften.

Når 30 år er forløpet fra konsesjonens meddelelse kan de kommuner hvis interesse berøres av reguleringen, uansett den ovenfor betingede prosent for kraftavgivelse og uten hinder av den foran fastsatte begrensning, med Kongens samtykke etter hvert som kraft blir ledig kreve avgitt fra de av vassdragets vassfall som tilhører norske kommuner ytterligere kraft så vidt fornødent til å dekke deres eget behov eller til å forsyne deres innvånere med kraft til lys, varme, gårdsdrift, håndverk eller småindustri.

Kraften avgis i den form hvori den produseres.

Elektrisk kraft uttas etter departementets bestemmelse i kraftstasjonen eller fra fjernledningene eller fra ledningsnett, hva enten ledningene tilhører reguleringsanleggenes eier eller andre. Forårsaker kraftens uttagelse av ledningene økede utgifter, bæres disse av den som uttar kraften, enten dette er staten eller

en kommune. Avbrytelse eller innskrenkning av leveringen som ikke skyldes vis major, streik eller lockout, må ikke skje uten departementets samtykke.

Kraften leveres etter en maksimalpris beregnet på å dekke produksjonsomkostningene — deri innbefattet 6 pst. rente av anleggskapitalen — med tillegg av 20 pst. Hvis prisen beregnet på denne måte vil bli uforholdsmessig høy, fordi bare en mindre del av den kraft vassfallet kan gi er tatt i bruk, kan dog kraften i stedet forlanges avgitt etter en maksimalpris som svarer til den gjengse pris ved bortleie av kraft i distriktet. Maksimalprisen fastsettes ved overenskomst mellom vedkommende departement og konsesjonæren eller i mangel av overenskomst ved skjønn. Denne fastsettelse kan så vel av departementet som konsesjonæren forlanges revidert hvert 5. år. Hvis eieren leier ut kraft og kraften til kommune eller stat kan uttas fra kraftledning til noen av leietagerne, kan kommunen eller staten i ethvert tilfelle forlange kraften avgitt til samme pris og på samme vilkår som leierne av lignende kraftmengder under samme forhold.

Eieren har rett til å forlange et varsel av 1 år for hver gang kraft uttas. Oppsigelse av konsesjonskraft kan skje med 2 års varsel. Oppsagt kraft kan ikke senere forlanges avgitt.

19.

Departementet kan under særlige omstendigheter gi en vassfalls- eller brukseier som ikke er medeier i reguleringsanlegget, tillatelse til å benytte driftsvann, som er innvunnet ved reguleringen, mot en årlig godtgjørelse til reguleringsanleggets eier. Denne godtgjørelse skal i tilfelle av tvist fastsettes av departementet.

20.

Reguleringsanleggets eier plikter å avgi vann i sådan utstrekning, at den alminnelige fløtning i vassdraget forulempes så lite som mulig ved reguleringen. Spørsmålet om hvilke forføyninger han skal treffe, avgjøres i tilfelle av tvist ved skjønn.

Skade eller ulempe for fløtningen, som ikke på denne måte avhjelpest, blir å erstatte overensstemmende med reguleringslovens § 16.

21.

Den i konsesjonen av 14. juli 1950 post 24 betingede sikkerhetsstillelse for et beløp av kr. 10 000 forhøyes til kr. 15 000 og gjøres gjeldende for begge konsesjoner.

22.

Reguleringsanleggets eier underkaster seg de bestemmelser som til enhver tid måtte bli truffet av vedkommende departement til kontroll med overholdelsen av de oppstilte betingelser.

De med kontrollen forbundne utgifter erstattes det offentlige av reguleringsanleggets eier etter nærmere av vedkommende departement fastsatte regler.

23.

Alle heftelser som hviler på anlegget faller bort når og i den utstrekning de i henhold til reguleringskonsesjonen går over til staten.

24.

Reguleringskonsesjonen skal tinglyses i de tinglag hvor anlegget er beliggende. Vedkommende departement kan bestemme at et utdrag av konsesjonen skal tinglyses som heftelse på de eiendommer eller bruk i vassdraget for hvilke reguleringen kan medføre forpliktelser.»

Hovedstyrets forslag til manøvreringsreglement er:

«1.

Reguleringsgrensene er:

Olevatn, øvre	kote 1004,2
Olevatn, nedre	» 991,2
Reguleringshøyde	<u>13,0 m</u>

Høydene refererer seg til Vassdragsvesenets fastmerke F.M. 21, 1002,780 m. o. h. ved vatnets utløp.

Fleinsendin, øvre	kote 952,5
Fleinsendin, nedre	» 947,0
Reguleringshøyde	<u>5,5 m</u>

Høydene refererer seg til Vassdragsvesenets fastmerke F.M. 19, 954,721 m. o. h. ved vatnets utløp.

Reguleringsgrensene skal betegnes ved faste og tydelige vannstandsmerker som det offentlige godkjenner.

2.

Det avgis det til den alminnelig fløtning i vassdraget nødvendige vann overensstemmende med de ved overenskomst eller skjønn fastsatte regler.

3.

Det skal ved manøvreringen has for øye at vassdragets naturlige flomvassføring så vidt

mulig ikke forøkes. Heller ikke må lågvassføringen forminskes til skade for andres rettigheter.

4.

Så snart det iverksettes utbygging av fallet fra Fleinsendin — Kalvedalsfallet — skal reguleringen foregå med dette falls tarv for øye. De nærmere regler etter hvilke dette skal skje blir å bestemme senere. Inntil denne tid kan reguleringen utføres til fordel for de nedenforliggende fall etter følgende regler:

Etter uttappingen om vinteren fylles magasinene hurtigst mulig idet avløpet reguleres etter Øystre Slidre Kraftverks behov. Bortsett fra vann til fløtingen slippes ikke mer enn regulert vassføring i fyllingsperioder eller i tappingsperioder om sommeren og høsten uten etter vedtak av de interesserte. I vinterreguleringsperioden tappes jevnest mulig etter de interesserte kraftverkens bestemmelse.

5.

Det skal påses at flomløp og tappeløp ikke hindres av is eller lignende samt at dammene til enhver tid er i god stand. Der føres protokoll over manøvreringen og avleste vannstander samt observeres og noteres, om det forlanges, regnmengder, temperatur m. v. Av protokollen sendes hver måned avskrift til Hovedstyret for Vassdrags- og Elektrisitetsvesenet.

6.

Til å forestå manøvreringen antas en norsk statsborger som godtas av vedkommende departement. Hovedstyret for Vassdrags- og Elektrisitetsvesenet kan bestemme hvor damvokterne skal bo og om de skal ha telefon i sine boliger.

7.

Viser det seg at slippingen etter dette reglement medfører skadelige virkninger av omfang for almene interesser, kan Kongen uten erstatning til konsesjonæren, men med plikt for denne til å erstatte mulige skadevirkninger for tredjemann, fastsette de endringer i reglementet som finnes nødvendig.»

Departementet skal bemerke:

Tillatelsen av 14. juli 1950 til å regulere Olevatn og Fleinsendin ble den gang beregnet til å gi en samlet kraftinnvinning på ca. 21 600 nat.-HK. Som det framgår er den nå søkte tillatelse til senking av Olevatn beregnet til å gi en kraftøking på ca. 2 500 nat.-HK. Av disse vil ca. 480 nat.-HK gå til allerede utbygde fall som straks kan ta økingen i bruk.

Det antas at omkostningene i det vesentlige bare vil utgjøre det som går med til skjønnsutgifter og erstatninger.

Når det gjelder skader og ulemper hevder Vang herredstyre at den utvidede regulering bl. a. vil medføre ytterligere skade og ulempe for fisket. På den annen side regnet fiskerinspektøren med at den utvidede regulering ikke vil gripe ytterligere inn i aurens reproduksjonsmuligheter. Vang herredstyre fremholder dessuten at det må regnes med større vanskeligheter for ferdsele på vannet enn før og at den senere fylling av magasinet i mange somrer vil medføre bare og stygge strender.

Drammensvassdragets Fellesfløtningsforening hevder at den utvidede regulering vil forsterke de ulemper for fløtningen som er påført ved tidligere reguleringer. Ved bestemmelsene i reguleringslovens § 19, som gjelder for alle reguleringer, er fløtningens rettigheter søkt sikret mest mulig. Disse bestemmelser er for øvrig tatt inn som en særskilt post i de foreslåtte konsesjonsvilkår.

Alt tatt i betraktning antar departementet etter det som er opplyst i saken at skadene og ulempene ved den omsøkte regulering vil bli av mindre betydning sammenliknet med de fordeler reguleringen vil føre med seg, og en finner således med hovedstyret at vilkårene for at tillatelsen kan gis er til stede, jfr. vassdragsreguleringslovens § 8, pkt. 1.

Etter det foreliggende anser departementet det unødvendig å forelegge saken for Stortinget, jfr. lovens § 7.

Departementet vil rå til at reguleringstillatelse blir gitt på de vilkår som er foreslått av hovedstyret, bortsett fra post 1, annet avsnitt om konsesjonstidens lengde for vassfall som ikke tilhører staten eller kommuner. Ifølge lovens § 10, punkt 1, vil lengden kunne settes til maksimalt 50 år fra konsesjonens datum. Annet avsnitt i post 1, første punktum foreslås derfor endret således:

«Dersom vassfall som ikke tilhører staten eller norske kommuner deltar i reguleringen eller blir medeier i reguleringsanlegget, gjelder konsesjonen for disses vedkommende i 50 år fra konsesjonens datum.»

Av vilkårene kan ellers nevnes at avgiften til kommuner er satt til kr. 2,50 pr. nat.-HK for denne reguleringstillatelsen mot kr. 2 for tillatelsen av 1950. Avgiften til staten er satt til kr. 0,50 pr. nat.-HK som før.

Sikkerhetsstillelsen er foreslått økt fra kr. 10 000 til kr. 15 000 og gjøres gjeldende for begge konsesjoner under ett.

Departementet er enig med hovedstyret i at det ikke er grunnlag for å tilplikte konsesjonæren å bygge bilveg fra Olestølen til

Kvithaugstølen slik som krevd av Vang kommune.

En er også enig i at det ikke er grunn til å ta med vilkår om ytterligere opphjør av fiske og at det heller ikke er grunnlag for å øke det tidligere fastsatte jordbruksfond på kr. 50 000.

Departementet vil videre rå til at det fastsettes manøvreringsreglement for reguleringen i samsvar med hovedstyrets forslag som gjeldende inntil videre.

Industridepartementet

tilrår:

1. I medhold av lov om vassdragsreguleringer av 14. desember 1917 tillates Foreningen til Bægnavassdragets Regulering å foreta en ytterligere regulering av Olevatn i Raudøla ved en senking ned til kote 991,20 — i det vesentlige i samsvar med søknad av 1. oktober 1955 og på de vilkår som er tatt inn i Industridepartementets tilråding av 8. juni 1956.
2. Det fastsettes manøvreringsreglement for reguleringen som gjeldende inntil videre i samsvar med det forslag som er tatt inn i den nevnte tilråding fra Industridepartementet.

21. Grytten kommune.

(Utvidet regulering av Vermavatn m.v.)

Kronprinsregentens resol. av 21. juni 1956.

Ved kgl. resolusjon av 26. januar 1923 fikk Grytten kommune tillatelse til å regulere Vermavatn i Verma 3,7 m ved 1,65 m oppdemming og 2,05 m senking, jfr. «Meddelte Vassdragskonsesjoner» for 1923 side 5—21.

Den 26. oktober 1954 har Grytten komm. elektrisitetsverk søkt om tillatelse til ytterligere regulering av Vermavatn ca. 1,8 m slik at den samlede reguleringshøyde blir ca. 5,5 m.

I anledning søknaden har Hovedstyret for Vassdrags- og elektrisitetsvesenet i brev av 19. desember 1955 gitt følgende uttalelse:

«Grytten komm. elektrisitetsverk har 26. oktober 1954 søkt om tillatelse til å utvide reguleringen av Vermavatn ved senkning 1,8 m slik at den samlede reguleringshøyde blir ca. 5,5 m.

Av søknaden hitsettes:

«I henhold til tidligere meddelt reguleringskonsesjon av 26. januar 1923 har Grytten komm. Elektrisitetsverk fått tillatelse til regulering av Vermavatn ca. 3,70 m. Denne re-